ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΤΗ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Σεβασμιότατε, θεοσεβείς Πατέρες, αγαπητοί εν Χριστῷ ἀδελφοί

Φθάσαμε στην Ε΄ Κυριακή των νηστειών, που σφραγίζει τη βδομάδα των μεγάλων αγρυπνιών και των μεγάλων ασκήσεων, τη βδομάδα των μεγάλων δρήνων και αναστεναγμών, την Κυριακή κατά την οποία η Εκκλησία μας τιμά μια μεγάλη γυναικεία ασκητική μορφή, την Οσία Μαρία την Αιγυπτία. Παράλληλα η μνήμη της τιμάται και κάθε 1η Απριλίου.

Είναι η προσωποποίηση της μετάνοιας, της ριζικής αλλαγής του νου, της δυναμικής μετάβασης «ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν εἰς τὸ κατὰ φύσιν», μια από τις πιο εξαίρετες γυναικείες ασκητικές μορφές!

Γεννήθηκε στην Αίγυπτο κατά τον 4ο αιώνα μ.Χ ή κατ' άλλους (345) τον 6ο αι. στα χρόνια του αυτοκράτορα Ιουστινιανού.

Στην απλή μας αυτή επικοινωνία, βοηθός μας θα είναι ο λόγος του Αγίου Σωφρονίου, Πατριάρχου Ιεροσολύμων, ο οποίος συνέγραψε το βίο της Οσίας.

Ο Άγιος Σωφρόνιος, ξεκινά την αναφορά του στο βίο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας με μια φωνή, που ο γέροντας της Οσίας, Αββάς Ζωσιμάς, ακούει, όταν στη ζωή του αναρωτιέται για το τέλειο: «Ζωσιμά, καλά μεν, και όσο είναι δυνατόν στον άνθρωπο αγωνίσθηκες, καλά πέρασες και τον ασκητικό δρόμο. Όμως, κανείς ανάμεσα στους ανθρώπους δεν έχει το τέλειο, αλλά μεγαλύτερος είναι ο αγώνας αυτός, που βρίσκεται μπροστά απ' αυτόν που έχει ήδη περάσει. Για να μάθεις λοιπόν κι εσύ ο ίδιος, πόσοι άλλοι δρόμοι υπάρχουν που οδηγούν στη σωτηρία, βγες έξω από τον τόπο σου και από εκεί που βρίσκεσαι, και ο Θεός θα σου φανερώσει».

Σημειωτέον ότι, όταν άκουσε αυτά τα λόγια ο Αββάς Ζωσιμάς, βρίσκοταν

σε ένα μοναστήρι στη Παλαιστίνη για 53 χρόνια.

Η φωνή του προέτρεψε να πάει σ' ένα άλλο μοναστήρι, κοντά στον Ιορδάνη ποταμό.

Ο Αββάς, πράγματι, πήγε στο μοναστήρι, όπου υπήρχε ένας διαφορετικός κανόνας. Οι πατέρες δηλ. την πρώτη Κυριακή των Νηστειών, έφευγαν απ' τη Μονή και κατέφευγαν στην έρημο του Ιορδάνη, όπου ζούσαν ασκούμενοι και μόνοι τους, χωρίς ο ένας να ξέρει τι είδους άσκηση κάνει ο άλλος, και κατόπιν επέστρεφαν στο μοναστήρι την Κυριακή των Βαΐων.

Ο Ζωσιμάς, ακολούθησε τον κανόνα, και περπατούσε επί 20 μέρες στην έρημο, αναζητώντας κάποιον ασκητή, ο οποίος θα τον ωφελούσε πνευματικά, και θα του απαντούσε στην αγωνία του για το τέλειο. Περνούσε προσευχόμενος, και τρώγοντας ελάχιστα. Κοιμόταν δε, όπου βρισκόταν.

Ενώ έβαλλε κοιτώντας τον ουρανό, είδε μια ανθρώπινη σκιά. Ταράχτηκε νομίζοντας ότι βλέπει φάντασμα δαίμονα, και φοβήθηκε. Αφού έκαμε το σημείο του Σταυρού κι έδωσε το φόβο του, διέκρινε φανερά κάποιον μύρω στο μεσημέρι (6η ώρα) να περπατά. Είχε μαύρο σώμα από τον καύσωνα και είχε στο κεφάλι άσπρες τρίχες, σαν το βαμβάκι, ήταν όμως λίγες κι έφτανον μέχρι τον τράχηλό του.

Όταν τον είδε ο Ζωσιμάς χάρηκε, κι άρχισε να τρέχει προς το μέρος του. Η χαρά του ήταν ανέκφραστη, γιατί σ' όλο εκείνο το διάστημα, δεν είδε κανένα άνθρωπο, ούτε ζώο ή πτηνό ή φάντασμα ακόμα. Σπούδασε λοιπόν να μάθει ποιος ήταν, ελπίζοντας ότι θα μπορούσε αυτό η αιτία να μπορέσει σπουδαία πράγματα.

Όταν «εκείνος» είδε το Ζωσιμά να έρχεται από μακριά, άρχισε να τρέχει προς το εσωτερικό της ερήμου. Ο δε Ζωσιμάς, ξεχνώντας την προχωρημένη ηλικία του, και δίχως να λογαριάσει την κούραση από το περπάτημα, έτρεξε αμέσως για να συναντήσει "εκείνον" που έφευγε. Αυτός μεν καταδίωκε, «εκείνος» δε έφευγε!

Επειδή ο Αββάς έτρεχε πιο μπρος, σιγά-σιγά πλησίαζε «εκείνον» που έφευγε. Όταν πλησίασε σε σημείο που μπορούσε ν' ακουστεί η φωνή του, άρχισε να φωνάζει κλαίοντας:

«Γιατί με αποφεύγεις, τον αμαρτωλό Γέροντα, ω δούλε του Θεού;
Μείνε μαζί μου, όποιος και νάσαι, για την αγάπη του Θεού, για τον Οποίο
ήλθες και κατοίκησες σ' αυτή την έρημο, στάσου κι ευλόγησέ με».

Ενώ ο Ζωσιμάς έλεγε αυτά με δάκρυα στα μάτια, έφτασαν
και οι δυο τρέχοντας σε κάποιο τόπο, όπου σχηματιζόταν ένας ξερός
χείμαρρος. «Εκείνος» που έφευγε κατέβηκε και πάλι ανέβηκε στο άλλο μέρος,
ο δε Ζωσιμάς κουρασμένος και μη μπορώντας άλλο να τρέχει, στάθηκε
στο άλλο μέρος του χειμάρρου και έκλαιγε τόσο πολύ, ώστε τα κλάματά
του ακούονταν καθαρά. Τότε «εκείνος» που έφευγε, άνοιξε το στόμα του και
είπε: «Αββά Ζωσιμά, συγχώρησέ με για τον Κύριο Ιησού Χριστό. Δε μπο-
ρώ να γυρίσω και να σε δω στο πρόσωπο, γιατί είμαι γυναίκα, γυμνή. Αλ-
λά αν θέλεις να δώσεις ευχή σε αμαρτωλή γυναίκα, ρίξε το ράσο που φο-
ράς, για να σκεπάσω το σώμα μου και να στραφώ προς εσένα για να πάρω
τις ευχές σου». Τότε ο Ζωσιμάς απόρησε, γιατί τον φώναζε με τ' όνομά του χωρίς
να τον γνωρίζει από πρίν. Κατάλαβε ότι η οσία είχε υπερφυσικό χάρισμα.

Έβγαλε το ράσο του και της το έριξε, κι εκείνη αφού το πήρε, σκέπασε το
σώμα της, στράφηκε προς το Ζωσιμά και τον είπε: «Τι ήθελες να δεις μια αμαρ-
τωλή γυναίκα; Τι ζητάς να μάθεις από μένα και δε βαρεθήκες να κάνεις τόσο
μεγάλο κόπο;» Ο Γέροντας αφού γονάτισε στη γή, ζήτησε να πάρει ευλογία,
σύμφωνα με τη συνήθεια. Επειδή κι' αυτή έβαλε μετάνοια, ήταν και οι δυό στη
γη και περίμενε ο ένας τον άλλο να δώσει ευλογία. Αλλά τίποτα από κανέναν
δε λεγόταν, εκτός από το «ευλόγησον»!

Αφού πέρασε αρκετή ώρα, είπε η γυναίκα προς στο Ζωσιμά: «Αββά
Ζωσιμά, σε σένα αρμόζει να ευλογήσεις και να ευχηθείς, γιατί έχεις τιμηθεί
με το αξίωμα τον ιερέα, και από πολλά χρόνια στέκεσαι μπροστά στο ιερό
θυσιαστήριο».

Αυτά προκάλεσαν πολύ φόβο στο Ζωσιμά, κι ο Γέροντας αφού λούστηκε με
δρώτα, στέναξε και είπε με φωνή που έτρεμε: «Ο πνευματική Μητέρα, και
από το ήθος σου φαίνεται ότι εσύ κατά το μεγαλύτερο μέρος έχεις νεκρωθεί
για τον Κόσμο, είναι δε φανερό, ότι σου δόθηκε μεγαλύτερο χάρισμα από μένα,
αφού μου μίλησες με τ' όνομά μου, και είπες ότι είμαι ιερέας, χωρίς να με
γνωρίζεις. Επειδή λοιπόν η χάρη δεν εξαρτάται από τα αξιώματα, αλλά από
την ψυχική υπόσταση, εσύ πρέπει να μ' ευλογήσεις για τον Κύριο και να δώσεις
σε μένα ευχή, που έχω ανάγκη από τη δική σου τελειότητα».

Έκαμε υπακοή η οσία και είπε: «Ευλογητός ο Θεός, ο οποίος φροντίζει για τη σωτηρία των ανθρωπίνων ψυχών». Όταν ο Ζωσιμάς είπε το «Αμήν», σηκώθηκαν και οι δύο από τη γονυκλισία, και είπε τότε η γυναίκα προς το Γέροντα: «Αββά Ζωσιμά, σύ πρέπει να κάνεις δέηση για μέ, και για όλους, γιατί σε σένα έπεσε ο κλήρος γι' αυτό. Αλλά επειδή με προστάζεις, θα το κάνω με προθυμία».

Αφού είπε αυτά η γυναίκα, στράφηκε προς την ανατολή κι αφού σήκωσε τα μάτια της προς τον ουρανό, άρχισε να προσεύχεται, γιθυρίζοντας, αλλά δεν ακουόταν καμιά φωνή. Γι' αυτό ο Ζωσιμάς γεμάτος φόβο καθόταν σκυφτός, γονατιστός κι αμίλητος. Επειδή εκείνη καθυστερούσε πολύ στην προσευχή, σήκωσε τα μάτια του και είδε ότι ~~εκείνη~~ είχε ανυψωθεί ένον πήχυ πάνω από τη γή και προσευχόταν, αιωρούμενη στον αέρα.

Όταν είδε αυτό ο Ζωσιμάς, φοβήθηκε περισσότερο και έπεσε στο έδαφος, και από την πολλή αγωνία του περιλούστηκε από ιδρώτα. Δεν τολμούσε να πεί τίποτα άλλο παρά μόνο το «κύριε ελέησον». Ευρισκόμενος στο έδαφος ο Γέροντας σκανδαλίζονταν σκεφτόμενος: «Μήπως είναι πνεύμα και υποκρίνεται ότι προσεύχεται;».

Η γυναίκα ήλθε κοντά του, και τον σήκωσε λέγοντάς του: «Γιατί Αββά, σε καράσσουν οι λογισμοί; Μήπως σκανδαλίστηκες εξ' αιτίας μου, ότι τάχα είμαι πνεύμα και υποκρίνομαι ότι προσεύχομαι; Μάθε άνθρωπε, ότι είμαι αμαρτωλή γυναίκα, αλλ' είμαι οχυρωμένη με το άγιο Βάπτισμα και δεν είμαι πνεύμα, αλλά η και στάκτη». Τι διορατικότητα και πόση ταπείνωση!

Κι αφού είπε αυτά, σφράγισε με το σημείο του Σταυρού το μέτωπο, τα μάτια, τα χείλη και το στήθος λέγοντας: «Ο Θεός, Αββά Ζωσιμά, ας μας ελευθερώσει από τον πονηρό και τις παγίδες του».

Ύστερα απ' όλα αυτά, ο Αββάς ζητά με πολλή λαχτάρα, πέφτοντας στα πόδια της οσίας, να μάθει από κείνην ποια είναι.

Εκείνη, αφού τον σήκωσε από το έδαφος του είπε: «Ντρέπομαι, Αββά μου, να σου διηγηθώ τα έργα μου, γιατί είναι γεμάτα ντροπή... Γνωρίζω όμως, ότι, όταν αρχίσω τη διήγησή μου, θα αναγκαστείς να φύγεις από κοντά μου, όπως φεύγει ένας από το φίδι, μη θέλοντας να ακούσεις τις κακές μου πράξεις. Και όμως θα σου τα διηγηθώ, χωρίς να παραλείψω τίποτε, σε εξορκίζω όμως προηγουμένως να μην σταματήσεις να προσεύχεσαι, μήπως βρω έλεος από το Θεό κατά την μέρα της κρίσης»

Κι ενώ τα δάκρυα του Γέροντα έτρεχαν από τα μάτια του χωρίς σταματημό, άρχισε η γυναίκα τη διήγησή της:

«Εμώ αδελφέ, έχω πατρίδα την Αίγυπτο. Εκεί ακόμα ζούσαν οι γονείς μου κι εμώ ήμουν δώδεκα χρονών, τους άφησα και πήγα στην Αλεξάνδρεια. Εκεί πολύ νωρίς παρασύρθηκα σε πράξεις αμαρτωλές και διέφθειρα την παρθενιά μου, επειδή επιδόθηκα στο πάθος της πορνείας. Επί δεκαεφτά χρόνια, συγχώρησέ με, υπήρξα άσωτη δημόσια, κι έμενα πειρασμός για τους ανθρώπους. Αυτό δεν το έκανα για να κερδίζω χρήματα, παρ' όλο που πολλοί μου έδιναν αλλά εμώ δεν τα έπαιρνα, αλλά για να έρχονται πολλοί σε μένα και να ικανοποιούν το πάθος μου. Και μη νομίσεις ότι δεν δεχόμουνα χρήματα γιατί ήμουν πλούσια. Αντίθετα, ζούσα από χειρωνακτική εργασία, έκλωθα ρόκα. Είχα όμως ακόρεστη επιθυμία και ανατάσχετο έρωτα, εξαιτίας των οποίων κυλιόμουν στο βόρβορο. Μάλιστα δε, μου φαινόταν, ότι αυτή είναι η Ζωή, να εκτελώ τη βρισιά της φύσης.

Έτσι λοιπόν ζούσα, ως τα τριάντα μου (30) χρόνια, όταν ένα καλοκαίρι είδα πολύν κόσμο από τη Λιβύη και την Αίγυπτο, που κατευθύνονταν προς τη θάλασσα και ρώτησα έναν απ' αυτούς που πήγαιναν. Εκείνος μου απάντησε: «Πηγαίνουν στα Ιεροσόλυμα γιατί μετά από λίγες μέρες θα γιορτάσει η ύψωση του Τιμίου Σταυρού». Του είπα τότε: «Αράγε δε με παίρνουν κι' εμένα μαζί τους, αν τους ακολουθήσω;». Εκείνος μου αποκρίθηκε: «Αν έχεις τα ναύλα και τα έξοδά σου, κανένας δε θα σ' εμποδίσει». Είπα τότε: «Πραγματικά, ούτε για ναύλα ούτε για άλλα έξοδα έχω χρήματα, και θα μπω σ' ένα πλοίο, προσφέροντας το σώμα μου για ανάλλαγμα αυτών. Γιατί ο σκοπός που ήθελα να πάω, (συγχώρεσέ με Αββά μου) ήταν για να βρω πολλούς εραστές του πάθους μου. Μη μ' αναγκάσεις να σου πω τη προϊστορία των έργων μου, γιατί φρίττω κι εμώ η ίδια. Τα γνωρίζει όλα ο Θεός. Δεν θέλω να μολύνω κι εσένα και τον αέρα λέγοντας όλα τα έργα μου. Και τώρα ακόμα Αββά μου, εκπλήσσομαι, πώς η θάλασσα ανέχθηκε τις αθέλητες μου! Πώς δεν άνοιξε η γη το στόμα της να με καταπιεί ζωντανή ο Άδης, που παρέδεγα τόσες πολλές ψυχές!

Αλλά καθώς φαίνεται, ο Θεός ζητούσε τη μετάνοιά μου, γιατί δεν θέλει το θάνατο αμαρτωλού, αλλά περιμένει με μακροθυμία την επιστροφή του.

Έτσι λοιπόν, με τόση πολλή βία, φτάσαμε στα Ιεροσόλυμα. Όσες δε μέρες πριν τη γιορτή έμεινα στην πόλη, η ζωή μου υπήρξε η ίδια και χειρότερη, γιατί δεν αρκέστηκα μόνο σ' αυτούς τους νέους του καραβιού, αλλά μόλυνα και πολλούς άλλους.

Όταν έφτασε η μέρα της Αγίας Ύψωσης του Σταυρού, κι επρόκειτο να τελεστεί η γιορτή, εγώ κυνηγώνας ψυχές νέων, είδα ότι πολύ πρωί την ημέρα εκείνη, όλοι έτρεχαν στην εκκλησία, οπότε έτρεξα κι εγώ να πάω μαζί τους. Ήλθα, λοιπόν, μαζί τους στο προαύλιο της εκκλησίας, κι όταν ήλθε η ώρα της θείας Ύψωσης, προσπαθούσα να μπώ, και μέχρι την εξώπορτα με πολύ κόπο κατόρθωσα να πλησιάσω, η ταλαίπωρη. Όταν δε, πάτησα το κατώφλι της πόρτας, ενώ όλοι οι άλλοι έμπαιναν ανενόχλητα, εμένα κάποια θεία δύναμη με εμπόδιζε και δεν μου επέτρεπε να μπω. Επειδή νόμιζα ότι εξ' αιτίας της γυναικείας αδυναμίας μου συνέβηκε αυτό, αναμιγνυόμουνα με τους άλλους κι έσπρωχνα προς τα εμπρός, αλλά μάταια κοπίαζα. Γιατί όταν το άθλιό μου πόδι πάτησε το κατώφλι της πόρτας, όλους τους άλλους τους δέχτηκε η εκκλησία, εμένα όμως τη δυστυχισμένη δεν με δεχόταν. Σαν να υπήρχε παρατεταγμένο στρατιωτικό απόσπασμα για να αποκλείει την είσοδο, έτσι κάποια δύναμη με εμπόδιζε να περάσω μέσα.

Αυτό συνέβη τρεις και τέσσερες φορές, και όταν πλέον κουράστηκα και δε μπορούσα άλλο να σπρώχνω και να σπρώχνομαι, έφυγα απο κεί και πήγα και στάθηκα σε μια γωνιά της αυλής. Όταν δε, συνήλθα, αντελήφθηκα την αιτία, που με εμπόδιζε να δω το ζωοποιό ξύλο. Αγγίζε τα μάτια της ψυχής μου ο σωτήριος λόγος, που μου υπέδειξε, ότι ο βόρβορος των έργων μου, ήταν η αιτία να κλείσει σε μένα η είσοδος της εκκλησίας».

Βλέπουμε λοιπόν, ότι η ηθική όραση με την οποία οπλίζει τις ψυχές μας ο Δημιουργός, δεν είχε υποστεί τέλεια την καταστροφή μέσα της. Ίσως θυμήθηκε και τα παιδικά της χρόνια, όταν ζούσε μαζί με τους γονείς της σε μια ήσυχη κωμόπολη και πηγαίνοντας στην εκκλησία είχε ακούσει για την εύρεση του Τιμίου Σταυρού.

Συνεχίζοντας λοιπόν την εξομολόγησή της στο Γέροντα Ζωσιμά, λέει: «άρχισα τότε να κλαίω, να οδύρομαι και να κτυπώ το στήθος μου, βγάζοντας στεναγμούς από τα βάθη της καρδιάς μου. Ενώ δε έκλαια, είδα πάνω από τον τόπο που στεκόμουνα, την εικόνα της Παναγίας Θεοτόκου, και είτα σ' Αυτήν: Παρθένα Δέσποινα, γνωρίζω ότι δεν είμαι άξια να βλέπω την αγία σου εικόνα, εξαιτίας των πολλών μου αμαρτιών. Επειδή όμως, καθώς άκουσα, γι' αυτό το λόγο, ο Θεός που τον γέννησες, έγινε άνθρωπος για να καλέσει σε μετάνοια τους αμαρτωλούς, βοήθα με που είμαι μόνη και δεν έχω κανένα να μου συμπαρασταθεί.

Διάταξε, να μου επιτραπεί η είσοδος στην εκκλησία, για να δω το άγιο ξύλο, πάνω στο οποίο έδωσε το αίμα του ο Γιός σου, για τη δική μου σωτηρία. Διάταξε ν' ανοίξει και για μένα η πόρτα της θείας προσκύνησης του Σταυρού, και γίνε για μένα εγγυήτρια απέναντι στο Γιό σου. Γιατί πλέον, δεν πρόκειται να λερώσω το σώμα μου με οποιαδήποτε αισχρή πράξη, αλλά όταν δω το ξύλο του Σταυρού του Γιού σου, θ' αποστραφώ αμέσως τον κόσμο και όλα τα κοσμικά, και όταν βγώ από την εκκλησία, θα πάω, όπου Εσύ, σαν εγγυήτρια της σωτηρίας μου, θα με οδηγήσεις.

Είχε αρχίσει, λοιπόν, να συμβαίνει η ηθική μεταστροφή στα εσώτατα της ψυχής της!

«Όταν είπα αυτά, συνεχίζει των εξομολόγησή, η πίστη μου θερμάνθηκε και πήρα θάρρος από την ευσπλαχνία της Θεοτόκου. Αναμείχθηκα ξανά μ' εκείνους που έμπαιναν στην εκκλησία και πλησίασα την πόρτα, χωρίς κανένα εμπόδιο. Καμμία δύναμη πλέον δεν με εμπόδιζε. Έτσι, μπήκα χωρίς κόπο, στα Άγια των Αγίων και αξιώθηκα να δω το ζωοποιό Σταυρό και τα μυστήρια του Θεού, ο οποίος ήταν έτοιμος να δεχτεί τη μετάνοιά μου.

Αφού προσκύνησα, βγήκα κατόπιν έξω και πήγα στον τόπο όπου ήταν η εικόνα της Παναγίας. Της είπα: «Ευχαριστώ φιλάγαθη Δέσποινα, που μου έδειξες τη φιλανθρωπία σου και δεν περιφρόνησες τη δέηση της ανάξιας δούλης σου. Ας είναι δοξασμένος ο Θεός που δέχεται με τις μεσιτείες σου τη μετάνοια των αμαρτωλών! Ήλθε, λοιπόν, η στιγμή να εκπληρώσω τη συμφωνία. Οδήγησέ με στο δρόμο της μετάνοιας!»

Τότε ακούστηκε μια φωνή από μακρυά που φώναζε: «Εάν περάσεις τον Ιορδάνη, θα βρεις καλή ανάπαυση»

«Πιστεύοντας ότι σε μένα απευθύνονταν αυτή η φωνή, με δάκρυα στα μάτια φώναξα: Δέσποινα, μή μ' εγκαταλείπεις!

Βγήκα, λοιπόν, από την αυλή της Εκκλησίας και άρχισα να περπατώ. Κάποιος μου έδωσε τρία νομίσματα, με τα οποία αγόρασα τρία ψωμιά. Αφού πήρα πληροφορίες από περαστικούς, βγήκα από τη Πύλη της πόλης που έβγαζε στον Ιορδάνη ποταμό και άρχισα με κλάματα την οδοιπορία.

Γύρω στη δύση του ήλιου, έφτασα στο ναό του Ιωάννη του Βαπτιστή, που βρίσκεται κοντά στον Ιορδάνη κι αφού προσκύνησα, πήγα στον ποταμό, έβρεξα τα χέρια κ το πρόσωπό μου, και ακολούθως μετάλαβα των αχράντων και ζωοποιών Μυστηρίων. Έφαγα κατόπιν μισό ψωμί, ήπια νερό από τον Ιορδάνη και κοιμήθηκα στο έδαφος».

Η θεία Χάρις την είχε περιλούσει από τους ρύπους της χρησιμοποιώτας τα δάκρυα που έβγαιναν από την κατάνυξη της ψυχής της.

Και συνεχίζει λέγοντας: «Την άλλη μέρα, μπήκα στο μικρό πλοίο, που με πέρασε στο απέναντι μέρος του ποταμού και ζήτησα πάλι από την οδηγήτριά μου να με οδηγήσει, όπου αυτή θα έκρινε ωφέλιμο. Έτσι, ήλθα σ' αυτή την έρημο, και από τότε μέχρι σήμερα (δηλ. για 46 χρόνια) παραμένω εδώ, προσευχόμενη στο Θεό, ο οποίος διασώζει όλους εκείνους που επιστρέφουν σ' Αυτόν.».

Ο Αββάς Ζωσιμάς, τότε, ζήτησε να πληροφορηθεί για τη ζωή της στην έρημο. Εκείνη του απάντησε: «Πέρασα τον Ιορδάνη ποταμό με δυόμισυ γωμιά, που αφού ξεράθηκαν κι έγιναν σαν πέτρες, τράφηκα μ' αυτά για ορισμένα χρόνια... Για δεκαεφτά χρόνια (17). – όσα δηλ. και τα χρόνια της ασωτείας – πάλευα εναντίον των παραλόγων επιθυμιών μου, γιατί κάθε φορά, που γενόμουν τροφή, επιθυμούσα τα κρέατα και τα γάρια, που υπήρχαν στην Αίγυπτο, ως και το κρασί που μου άρεσε, όταν ήμουν στον κόσμο. Εδώ, δεν είχα ούτε νερό να πιώ και υπέφερα φοβερά. Επίσης, μου ερχόταν η επιθυμία για τα αισχρά τραγούδια, και τις πορνικές πράξεις, που με αναστάτωνε.»

Είχε να παλέψει «θηρσίν ἀνημέροις τοῖς ἀλόγοις ἐπιθυμίαις πυκτεύουσα... αναφέρει ο Σωφρόνιος.

«Αμέσως, όμως – συνεχίζει – με δάκρυα στα μάτια και με κτυπήματα στο στήθος, έφερα στη σκέψη μου τη συμφωνία που υπέγραψα πηγαίνοντας στην έρημο. Παρευρισκόμουνα νοερά μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, και την παρακαλούσα με δάκρυα να διώξει τους λογισμούς, που βασάνιζαν την άθλια ψυχή μου. Έπεφτα στη γη και έβρεχα με δάκρυα το έδαφος, επειδή νόμιζα, ότι Αυτή που μου εγγυήθηκε, παρευρισκόταν ενώπιόν μου, σαν προστάτης και μου επέβαλλε τιμωρίες. Όταν δάκρυζα πολλή ώρα και κτυπούσα το στήθος μου, έβλεπα από παντού να λάμπει γύρω μου φώς, και τότε μετά την τρικυμία, βασίλευε ειρήνη μέσα μου. Δε σηκωνόμουνα από τη γη, έστω κι αν περνούσε το εικοσιτετράωρο, μέχρις ότου το φως εκείνο το γλυκό να λάμψει γύρω μου και να διώξει τους λογισμούς που μ' ενοχλούσαν.

Τα μάτια, λοιπόν, της ψυχής μου, τα είχα συνεχώς στραμμένα προς την εγγυήτριά μου, από την οποία ζητούσα να με βοηθήσει στο πέλαγος αυτό της ερήμου που βρισκόμουνα. Πράγματι, μ' αυτή τη βοήθεια, πέρασα το διάστημα των 17 χρόνων, παλεύοντας εναντίον εκατομμυρίων κινδύνων

Από τότε δε, μέχρι τώρα, η Βοηθός μου, μου παραστέκεται σε όλα, και με κάθε τρόπο με καθοδηγεί.»

Σε ερώτηση του Αββά Ζωσιμά για το θέμα της τροφής και της ενδυμασίας εκείνη είπε: «Καθώς σου ανέφερα, αφού ξόδεψα τα γωμιά εκείνα, κατα τη διάρκεια των 17 χρόνων τρεφόμουνα με βότανα και άλλα πράγματα που έβρισκα στην έρημο. Το ιμάτιο που είχα όταν πέρασα τον Ιορδάνη, καταστράφηκε, κι έτσι ένοιωθα πολύ κρύο τη νύχτα και ζέστη τη μέρα. Πολλές φορές από το κρύο και την παγωνιά έπεφτα αναισθητη στο έδαφος. Είχα επίσης να παλαίψω με ποικίλες συμφορές και ανήκουστους πειρασμούς. Πάντα όμως η δύναμη τον Θεού, διατηρούσε ζωντανή την αμαρτωλή ψυχή μου γλυτώνοντάς με από ποικίλα κακά. Έχοντας δε, σαν τροφή την ελπίδα της σωτηρίας μου, τρεφόμουνα και σκεπαζόμουνα με τα λόγια του Θεού, που εξουσιάζει τα σύμπαντα, γιατί καθώς είπε, «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος».

Στην απορία του Αββά Ζωσιμά για το πώς ξέρει αποφθέγματα από την Αγία Γραφή έκείνη απάντησε: «Πίστεψέ με, άνθρωπε μου, ότι δεν είδα κανέναν άνθρωπο από τότε που πέρασα τον Ιορδάνη, εκτός από το δικό σου πρόσωπο, αλλά ούτε κανένα θηρίο ή ζώο από τότε που κατοίκησα. Σ' αυτήν εδώ την έρημο. Ούτε γράμματα έμαθα, αλλά ούτε άκουσα κανέναν να ψάλλει η να διαβάζει. Αλλά ο Λόγος του Θεού, που είναι ζωντανός και ενεργός αυτός διδάσκει τον άνθρωπο.

Εδώ τελειώνει η διήγησή μου και σ' εξορκίζω, στον ενανθρωπήσαντα Λόγο του Θεού, να εύχεσαι για μένα την αμαρτωλή.»

Ο Γέροντας έβαλε μετάνοια και δόξασε το Θεό, γιατί στ' αλήθεια δεν εγκαταλείπει εκείνον που τον εκζητούν.

Εκείνη, δεν τον άφησε να αποτελειώσει τη μετάνοια και του είπε: «Όλα αυτά που άκουσες, σ' εξορκίζω στο όνομα του Σωτήρα Ιησού Χριστού να μην τα πεις σε κανένα, μέχρις ότου ο Κύριος με ελευθερώσει από τη γη. Τώρα, πήγαινε στο καλό και έλα πάλι του χρόνου να με δεις. Μην περάσεις τον Ιορδάνη σύμφωνα με τις συνήθειες του Μοναστηριού.»

Απόρησε για άλλη μια φορά ο Ζωσιμάς, πώς και τον κανόνα του Μοναστηριού γνωρίζει!

Η Οσία συνέχισε: «Μείνε λοιπόν, Αββά Ζωσιμά, καθώς είπα, στο Μοναστήρι, και τη Μεγ. Πέμπτη πάρε τη Θεία Κοινωνία και έλα στο μέρος του Ιορδάνη, που πλησιάζει τις κατοικημένες περιοχές να με κοινωνήσεις. Από τότε που κοινώνησα στο Ναό του Προδρόμου, πριν περάσω τον Ιορδάνη, δεν ξανακοινώνησα

Αφού είπε αυτά, ζήτησε από το Γέροντα να προσεύχεται και χαιρετώντας και αναχώρησε προς την έρημο.

Ο δε Ζωσιμάς, αφού γονάτισε και προσκύνησε τη γη, όπου ήταν τα ίχνη των ποδιών της, δόξασε το Θεό και αφού τον ευχαρίστησε, επέστρεψε με σωφροσύνη και ψυχική αγαλλίαση στο Μοναστήρι στον καθορισμένο χρόνο που συνήθιζαν να επιστρέφουν όσοι έμεναν έξω από αυτό. Δεν είπε σε κανένα τίποτα, σύμφωνα αλλωστε και με τον κανόνα που υπήρχε στο Μοναστήρι. Όμως συνεχώς παρακαλούσε το Θεό να τον αξιώσει να δει και πάλι «το ποθούμενον πρόσωπον της επόμενη χρονιά και ήταν στενοχωρημένος γιατί δεν περνούσε ο χρόνος. Θα ήθελε πολύ όλος αυτός ο χρόνος να ήταν μία μέρα.

Το επόμενο έτος, ο Αββάς Ζωσιμάς από κάποια αρρώστεια δεν μπόρεσε να βγει από το μοναστήρι στην έρημο, όπως έκαναν οι άλλοι πατέρες στην αρχή της Σαρακοστής, και παρέμεινε στο μοναστήρι. Την Κυριακή των Βαΐων, όταν είχαν επιστρέψει οι άλλοι πατέρες της Μονής, εκείνος ετοιμάστηκε να πορευθεί στον τόπο που τον είχε υποδείξει η Οσία, για να την κοινωνήσει.

Τη Μ. Πέμπτη πήρε μαζί του σ' ένα μικρό ποτήρι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, πήρε μερικά σύκα και χουρμάδες και λίγα βραστά φακή και βγήκε από το μοναστήρι για να συναντήσει την Οσία Μαρία. Επειδή όμως εκείνη αργοπορούσε να έλθει, ο Αββάς προσευχόταν στο Θεό με δάκρυα, να μην τον στερήσει λόγω των αμαρτιών του την ευκαιρία να τη δει εκ νέου.

Οσιότατο υπέθεσε σ' ένα λαγκάδι. Ήταν νύχτα και στον ποταμό δεν υπήρχε πλοίο για να περάσει η Οσία απέναντι. Πώς θα τη συναντούσε λοιπόν;

Ενώ σκεφτόταν αυτά, έφτασε στην απέναντι όχθη η Οσία. Την είδε να σταυρώνει τα νερά και να πατά πάνω στο νερό του ποταμού «περιπατούσαν επί των υδάτων επάνω και προς εκείνον βαδίζουσαν». Εκείνος θέλησε να κάμει μετάνοια μπροστά της. Εκείνη όμως τον εμπόδισε λέγοντας: «Συ θα κάμεις εις εμέ μετάνοιαν, ενώ ιερεύς είσαι και θεία μυστήρια βαστάζεις;». Εκείνος υπάκουσε και στη συνέχεια η Οσία τον παρακάλεσε να πει το Σύμβολο της Πίστης και το "Πάτερ ημών". Ακολούθως, αποτάσσεται τον Αββά Ζωσιμά και κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Έπειτα σήκωσε τα χέρια της στον ουρανό, αναστέναξε με δάκρυα και είπε: «Νύν απολύεις τον δούλόν σου Δέσποτα, κατά το ρήμα σου εν ειρήνη· ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου.»

Στη συνέχεια, αφού τον παρακάλεσε να έλθει και το επόμενο έτος στο Χειμάρρο που τον είχε συναντήσει την πρώτη φορά, ζήτησε την προσευχή του, λέγοντάς του ακόμη ότι τότε (μετά από ένα χρόνο δηλ.) θα τη δει όπως θέλει ο Κύριος.

Της προσέφερε το καλάθι, τότε, με τα τρόφιμα, αλλά εκείνη πήρε μόνο τρεις κόκους βρεγμένη φακή λέγοντας: «είναι αρκετή η χάρη του Αγ. Πνεύματος, ώστε συντηρεί και φυλάγει την ουσία της ψυχής καθαρή».

Ο Αββάς άγγιξε τα πόδια της Οσίας, ζήτησε κι αυτός την προσευχή της και την άφησε να φύγει «στένων κ οδυρόμενος» διότι τολμούσε «κρατήσαι την ακράτητον». Εκείνη έφυγε κατά τον ίδιο τρόπο με τον οποίο ήλθε, πατώντας δηλ. πάνω στα νερά του Ιορδάνη ποταμού. Ο Γέροντας, γύρισε πίσω με πολλή χαρά και φόβο συγχρόνως, αλλά κάκιζε τον εαυτό του, γιατί δε ρώτησε να μάθει το όνομα της Οσίας.

Τον επόμενο χρόνο, σύμφωνα με την παράκληση της Οσίας, ο Αββάς βιαζόταν να φτάσει «προς εκείνο το παράδοξο θέαμα». Αφού βάδισε πολλές μέρες κι έφτασε στο χείμαρρο που την είχε δεί την πρώτη φορά, έγοχνε «ως θηρευτής εμπειρότατος» να δει «το γλυκύτατο θήραμα», την Οσία τον Θεού. Όμως δεν την έβλεπε πουθενά. Τότε άρχισε να προσεύχεται στο Θεό κατανυκτικά: «Δείξον μοι, Δέσποτα, τον θησαυρόν σου τόν ἄσυλον, ὃν ἐν τῇδε τῇ ἐρήμῳ κατέκρυψας· δείξον μοι, δέομαι, τόν ἐν σώματι ἄγγελον, οὗ οὐκ ἐστίν ο κόσμος ἀπάξιος». Για τον Αββά Ζωσιμά, η Οσία Μαρία ήταν άθικτος θησαυρός, ἄγγελος μέσα σε σώμα, που ο κόσμος δεν ήταν άξιος να τον έχει. Και προσευχόμενος με τα λόγια αυτά εἶδε «κεκειμένην τήν Ὁσίαν νεκράν, καί τάς χεῖρας οὕτως ὥσπερ ἔδει τυπώσασαν και προς ανατολάς ὁρῶσαν κειμένην τῷ σχήματι». Βρήκε δε και δική της γραφή που έλεγε: «Θάψον ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῆς ταπεινῆς Μαρίας το λείψανον, ἀποδός τόν χοῦν τῷ χοΐ...» Τι βρήκε δηλαδή νεκρή, κείμενη στη γή, με τα χέρια σταυρωμένα και βλέποντας προς την ανατολή. Συγχρόνως βρήκε και γραφή που τον παρακαλούσε να την ενταφιάσει.

Η Οσία κοιμήθηκε την ίδια μέρα που κοινώνησε, αφού είχε διασχίσει σε μία ώρα απόσταση την οποία διήνυσε το επόμενο έτος ο Αββάς Ζωσιμάς σε 20 μέρες. Το σώμα της είχε αποκτήσει άλλες ιδιότητες, είχε μεταμορφωθεί.

Στη συνέχεια ο Αββάς Ζωσιμάς, αφού έκλαιγε πολύ, «εποίησεν εὐχήν ἐπιτάφιον». Με μεγάλη κατάνυξη, «βρέχων τό σῶμα τοῖς δάκρυσι» επιμελήθηκε τα της ταφής. Επειδή, όμως η γη ήταν σκληρή και ο ίδιος ήταν προχωρημένης ηλικίας, γι' αυτό δεν μπορούσε να τη σκάψει και βρισκόταν σε απορία. Τότε «ὁρᾷ λέοντα μέγαν τῷ λειψάνῳ τῆς Ὁσίας παρεστῶτα καί τά ἴχνη αὐτῆς ἀναλείχοντα», δηλ. εἶδε ένα λιοντάρι να στέκεται

δίπλα στο λείψανο της Οσίας και να γλείφει τα ίχνη της.

Ο Αββάς τρόμαξε, αλλά το ίδιο το λιονταρί τον καλόπιανε και τον παρακινούσε και με τις κινήσεις του και με τις προθέσεις του, να προχωρήσει στον ενταφιασμό της. Παίρνοντας λοιπόν θάρρος ο Αββάς από το ήμερο του λιονταριού, το παρακάλεσε να σκάψει αυτό το ίδιο τον λάκκο, για να ενταφιαστεί το ιερό λείψανο της Οσίας Μαρίας, επειδή εκείνος αδυνατούσε. Το λιονταρί υπάκουσε. Με τα μπροστινά του πόδια έσκαψε το λάκκο, όσο έπρεπε, για να ενταφιαστεί το σκήνωμα της Οσίας Μαρίας.

Ο ενταφιασμός της Οσίας έγινε προσευχομένου του Αββά Ζωσιμά και του "λέοντος παρεστῶτος». Μετά τον ενταφιασμό, έφυγαν και οι δύο, «ὁ μὲν λέων ἐπὶ τὰ ἔνδον τῆς ἐρήμου ὡς πρόβατον υπεχώρησε. Ζωσιμᾶς δὲ υπέστρεψεν, εὐλογῶν καὶ αἰνῶν τὸν Θεὸν ἡμῶν»

Ήταν η χρονιά του 421 μ.Χ. Έζησε, δηλ. η Οσία, 76 χρόνια στη γη.

Και ο Άγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, καταλήγει ότι έγραψε αυτό το βίο «κατά δύναμιν» και «τῆς ἀληθείας μηδὲν προτιμῆσαι θέλων»

Ο βίος της Οσίας θα μπορούσε να συμπτυχθεί σε τρία στάδια. Στο χρόνο της έκλυτης ζωής, στη μεταστροφή που διενεργείται μέσα της και στην άσκηση μετάνοιας που την οδηγεί στην Κατά Χριστόν Ελευθερία.

Θα μπορούσε επίσης και μόνο η παράθεσή του να είναι αρκετή ώστε ο κάθε ακροατής να φωτιστεί με τις αλήθειες που βγαίνουν από τον τρόπο της ζωής της.

Οστόσο, αν μας επιτρέπετε, θα προχωρήσουμε σε λίγα σχόλια.

Ο χρόνος του έκλυτου βίου

Η αμαρτία, μέσα στην οποία ζεί η Μαρία, την οδηγεί σε αστοχία ζωής, σε αντάρσια κατά του Θεού Δημιουργού, σε λοξοδρόμηση από τη συμφιλίωση μαζί του. Αμαυρώνει την εικόνα του, που φέρει μέσα της, και την αποξενώνει από το οικογ. περιβάλλον της δημιουργώντας της τολλά ψυχικά τραύματα.

Το πάθος, την οδηγεί στη δουλεία που «προσφέρει» ο διάβολος, στη ματαιότητα, στη μοναξιά. Είναι ο τάφος της ψυχής της.

Για την αμαρτία δεν υπάρχει τόπος στον παράδεισο του Θεού, στη Βασιλεία των Ουρανών. Είναι δύναμη, που χωρίζει την ψυχή από το Θεό αλλά και ντροπιάζει την ανθρώπινη φύση.

Το κυνήγι της ηδονής, της φέρνει οδύνη, αγνοιας την ανικανοποίητη, χωρίς χαρά στη ζωή της.

Βλέπει τους άλλους ανθρώπους σαν όργανα της ικανοποίησης του πάθους της. Γίνεται η ίδια, τελικά, θύμα και έρμαιο του εξευτελιστικού πάθους της.

Η ψυχή της βρίσκεται σε πνευματική ακαταστασία. Δεν ορίζει τον εαυτό της, αφού είναι εξαρτημένη από τα πάθη της.

Βασανίζεται, καθώς δεν υπάρχει ακόμη το αντίδοτο της Μετάνοιας, που θα την οδηγήσει στη λύτρωση.

Μοιάζει με τυφλό άνθρωπο χωρίς καθοδήγηση, με πηδικό πώμα μακριά από το Χριστό.

Δυστυχώς, με τον τρόπο της άθεσης ζωής της, παρασύρει κι άλλους ανθρώπους στην πηδική καταστροφή.

Οι Άγγελοι κλαίνε και θλίβονται στον Ουρανό για τις αμαρτίες της

Η Μεταστροφή

Όμως, πλησίον της βρίσκεται ο Θεός Πατέρας. Η ευσπλαχνία του την εκλέγει ως σκεύος μετάνοιας, ενεργώντας το σχέδιο σωτηρίας της.

Η Θεία Πρόνοια δεν την προσπέρασε!

Το αδύνατο για τη Μαρία, γίνεται δυνατό για το Θεό!

Η δύναμη, που την εμποδίζει να μπει στο Ναό, κάνει τη συνείδηση της να λειτουργήσει. Η αμαρτία δεν απετέλεσε το τέλος, αλλά την αρχή για την προσπάθειά της. Ξυπνά, από το λήθαργό της!

Αυτή, λοιπόν, η απόβλητος στο βόρβορο της αμαρτίας, δεν αποβλήθηκε από την Παναγία και τον Γιό της, αλλά βρήκε σπλάχνα συμπαθητικά και πρόθυμα.

Η Παναγία, ως μεσίτρια και οδηγήτρια, καθοδηγεί και χρεμπίζει τα εμπόδια για τη Μαρία, που αξιώνεται να έχει το όνομά της πλέον επάξια.

Αυτό γίνεται, γιατί η πίστη της αναθερμαίνεται, η καρδιά της συντρίβεται, ταπεινώνεται.

Βλέπει το πόσο υπερέβαλε ως προς την αμαρτία και τρέπεται.

Αυτό την κάνει να μετανοήσει και ν' απογαβιάσει ν' αλλάξει ριζικά τη ζωή της. Το μυστήριο της Μετάνοιας, είναι η προσφορά της Αγάπης του Θεού στον άνθρωπο, κατά το Γέροντα -και Άγιο πλέον- Πορφύριο.

Προσεύχεται θρηνώντας κατά το: «Κύριε πρίν εἰς τέλος ἀπόλωμαι σῶσόν με τον Μεγάλου Κανόνα.

Αρχίζει να διαλύεται το πνευματικό σκοτάδι από τα μάτια της ψυχής της. Η κόλαση, στην οποία βρισκόταν, καταστρέφεται και η ελπίδα φαίνεται να προβάλει σαν φως από την άκρη του τούνελ.

Η Αγάπη του Χριστού, που έχυσε το αίμα του πάνω στο Τίμιο Ξύλο του Σταυρού, αλλά και η μετάνοιά της, ως συγκατάθεση στην ελεύθερη βούληση του Θεού, έκανε το θαύμα της μεταστροφής της. Ίσως να βοήθησε σ'αυτό και η θύμηση των πρώτων 12 χρόνων της, που είχε ζήσει μαζί με τους γονείς της.

Ανεξάντλητο πέλαγος η Ευσπλαχνία του Κυρίου!

Μια νέα ζωή διαγράφεται στον ορίζοντα, ελεύθερη από τα αγκάθια και τα δεσμά του κόσμου.

Η Μαρία τηρεί την υπόσχεσή της για μετάνοια και κατευθύνεται προς το στάδιο του αγώνα της, την έρημο.

Η απόφασή της πλέον να αλλάξει ζωή, είναι οριστική, αλλά και η δύναμη του Σταυρού του Κυρίου καταλυτική.

Η μετάνοιά της, γνήσια και ανυπόκριτη, την οδηγεί σε μιά μοναδική αλλαγή τρόπου ζωής. Της λύνει τα εμπόδια, που συναντούσε πριν προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό. Της ανοίγει το δρόμο να πορευθεί προς την ελευθερία από τα πάθη της.

Άσκηση μετάνοιας ⟶ Ελευθερία

Όμως, ο δρόμος της μετάνοιας είναι μακρύς για τη Μαρία. Κρατά 17 χρόνια, όσα και αυτά της αθωότητας.

Έκλαψε, πόνεσε, νήστεψε, προσευχήθηκε.

Μέσα από το σκληρό αυτόν αγώνα με τους πειρασμούς, και την πάλη με τα πάθη της, αναδεικνύεται ηρωίδα.

Λούστηκε με τα δάκρυα της μετάνοιας, ξεπλένοντας «της αμαρτίας τον μολυσμόν», όπως αναγράφεται στο μεγαλοναριό της Οσίας, και «αποθέτοντας τον παλαιόν άνθρωπον».

Η αμαρτία δεν την τέρπει πλέον! Ως επισκέπτρια του αγώνα της, έρχεται το γλυκύ φως της πρεμίας, της χαμήνης, της ασφάλειας, της διαρκότητας, της ταπείνωσης.

Με το Σταυρό ως όπλο, η Οσία Μαρία ξεπερνά τα όρια του χρόνου, της απόστασης, των νόμων της φύσης. Γίνεται επίγειος άγγελος «ἐν σώματι», μέτοχος της Μεταμόρφωσης του Χριστού, αλλά χωρίς ρίζες την ύπαρξή της μέσω της μετάνοιας. Αγιάζεται διά μέσου της πίστης και του αίματος του Χριστού. Ελευθερώνεται από τον λογισμούς κ τις επιθυμίες. Καθίσταται αγνή σαν το χιόνι, κατά χάριν Θεός, ερχόμενη σε κοινωνία μαζί του.

Το σώμα τρέφεται με τη Χάρη του Θεού πλέον, αφού η μετάνοια είναι το φάρμακο, που καταπολεμά την αμαρτία και χύνει άφθονα στην ψυχή τη φιλανθρωπία του Θεού όπως λέει κι ο προφητάνακτας Δαβίδ.

Εγγυήτρια, βέβαια, της σωτηρίας της και οδηγήτρια παραμένει η Μητέρα του Θεού, Παναγία.

Η Θεία Χάρις, δια της μεσιτείας της Θεοτόκου, καθάρισε τη Μαρία από τους ρύπους της αμαρτίας και την κράτησε στο δρόμο της μετάνοιας και της αρετής. «Έγινεν όλη φῶς καί ἁγιασμός καί πτῆσις οὐράνιος καί διηνεκής καί ὁλόψυχος προσήλωσις πρός τήν ζωήν τοῦ Εὐαγγελίου». Κατασκευάστηκε μέσα της μια νέα πνευματική και ηθική κτίση.

Νίκησε τα θηρία – πνευματικά κ φυσικά – λογισμούς δηλ. και επιθυμίες που τη βασάνιζαν, με την προσευχή, τη νηστεία και την ταπείνωσή της. Αυτή, λοιπόν, η ταπείνωση, έγινε μαγνήτης όλων των αρετών, που απέκτησε ζώντα στην έρημο. «Καθαίρεται καί λαμπρύνεται καί καθίσταται ἡ πρώην ἄσωτο ἁγνοτέρα ἀπό τήν χιόνα τῶν ὀρέων κ παρθενικωτέρα ἀπό τά κρίνα τῶν ἀγρῶν».

Η έρημος, γίνεται η θάλασσα, που ξεπλένει κάθε είδος αμαρτίας μέσα της.

Αυτή η αγράμματη κατά κόσμον κόρη, γνωρίζει τα γράμματα του Θεού, χωρίς να έχει πάει στο σχολείο, χωρίς να έχει συναντήσει ποτέ της άνθρωπο ζώντας στην έρημο. Δάσκαλός της γίνεται ο Χριστός και μητέρα της η Θεοτόκος.

Μα, και στο σώμα της, το εξαϋλωμένο, διενεργείται κάτι ανάλογο. Τρία σπυριά φακής ήταν ικανά να τη διατηρήσουν στη ζωή για μέρες, και 2,5 γωμιά για χρόνια. Χρόνια ολόκληρα, δε γεύθηκε ψωμί και νερό.

Έγινε η ζωντανή απόδειξη του «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος».

Μετέτρεψε την κόλασή της σε παράδεισο.

Οι αρετές πού απέκτησε στην έρημο, ανέστησαν την ψυχή της, αλλά παράλληλα έδωσαν την αφορμή να γίνει «χαρά μεγάλη στόν οὐρανό» διότι βρέθηκε το χαμένο πρόβατο. (Λουκ. 15,7)

Ο αγώνας της κατά των λογισμών του διαβόλου, απέβη νικηφόρος και ήταν το εφαλτήριο για να την ανεβάσει πνευματικά σε τέλειο επίπεδο.

Όταν τη συνάντησε ο Αββάς Ζωσιμάς, είδε ένα πρόσωπο φωτεινό, αγγελικό. Είδε έναν άνθρωπο, που, παρά τις κακουχίες της ερήμου και τη φθορά του χρόνου, βίωνε τη νίκη εναντίον του θανάτου και την προσωπική του ανάσταση.

Είχε κερδίσει, πλέον, την εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού.

Θα μπορούσε, άραγε, να φτάσει κανείς στην τελειότητα, στη θέωση δηλ., χωρίς δοκιμασίες και θλίψεις;

Η μετάνοιά της, τη γέμισε από φώς και Θεία Χάρη, την οδήγησε στο δρόμο της σωτηρίας. Ενώ ζούσε σταυρωμένη από τα πάθη της και τις αμαρτίες της, ζήτησε το έλεος του Θεού και βίωσε τελικά την προσωπική της Ανάσταση.

Επίλογος

Ο βίος της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, δείχνει, πώς μία πόρνη μπορεί να γίνει κατά χάριν Θεός, πώς ο άνθρωπος μπορεί να γίνει άγγελος «ἐν σώματι» και πώς η κατά Χριστόν ελπίδα μπορεί να αντικαταστήσει την απόγνωση, που προέρχεται από το διάβολο.

Η Οσία Μαρία, έζησε το χάος της αμαρτίας και αποκάλυψε το νόημα της αληθινής μετάνοιας και συγνώμης. Αποκάλυψε το πόσο απέραντη είναι η Αγάπη του Θεού για μας τους αδύναμους και αμαρτωλούς ανθρώπους κι ότι αυτή (η Αγάπη) είναι τελικά που μας σώζει.

Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία παρα μένει δια μέσου των αιώνων «περιφανές και ἀθάνατον παράδειγμα τῆς δυνάμεως τῆς μετανοίας», «αγωνισαμένη τόν καλόν ἀγῶνα», «τῆς μετανοίας λαμπάδα πολύφωτος καί ἐγκρατείας εἰκόνα θεόγραφος» (Κοντάκιο)

Μας δείχνει το δρόμο για τη νίκη των παθών, με τη δύναμη που έχει ο Σταυρός του Κυρίου, το δρόμο προς την αθανασία, παρηγορώντας μας παράλληλα.

Μας εντάσσει σε μια πνευματική αντιμετώπιση του κόσμου και μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε, ότι η ζωή του ανθρώπου δεν περιορίζεται μόνο στην επίτευξη υλικών κ κοινωνικών στόχων, κατά το «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος»

Ξεκινά η ζωή της με αρχή την έξοδο από τον παράδεισο, για να μπει μετά από νικηφόρο αγώνα θριαμβευτικά σ' αυτόν, να φτάσει δηλ. στο «καθ' ὁμοίωσιν», διασώζοντας τελικά το "κατ' εἰκόνα" Θεού, όπως αναφέρει το απολυτίκιο κι αποκτώντας όλα εκείνα τα πνευμ. χαρίσματα, που ο Θεός προσφέρει σε όσους τον Αγαπούν.

Από την υπερβολή της ατιμίας φτάνει στην υπερβολή της δόξης και της τιμής κι από τη διαφθορά, στην αφθαρσία.

Από σκεύος ηδονής γίνεται σκεύος μετανοίας, από την περιθωριακή ζωή τελειώνεται στην άσκηση.

Από την ηθική πτώση έρχεται στην καθαρότητα της ζωής!

«Από τῶν παθῶν τόν σκοτασμόν, ἐδείχθη φωτοφανής λαμπηδών, φωτισθεῖσα ἐνθέως Σταυρού τῇ χάριτι» αναφέρεται στο απολυτίκιο.

Από τη ματαιότητα της πολιτείας του κόσμου οδηγείται στη μακαριότητα της πολιτείας τ' ουρανού ...

Ομιλία που εκφωνήθηκε
στον Κατανυκτικό Εσπερινό
της Ε' Κυριακής των Νηστειών
(Κυ 6-4-2014)
στον Ι. Ναό Εισοδείων Θεοτόκου
(Μητρόπολη Ρεθύμνης-Αυλοποτάμου)
από τη Θεολόγο Δέσποινα. Ν. Πετρούλη.

Καλή πορεία
προς την Ανάσταση!